

Πάνος Καπώνης

από τό 'Αρχιπέλαγος 'Αυπνίας (1975-76)

I. ΚΡΙΣ—ΚΡΑΦΤ

δλα είναι πράσινα
άλουμίνιο καί φθαρμένες καρέκλες στά καφενεΐα
ἄν κι εἶχα ἐκπαιδευτεῖ νά φορῶ τὰ ἴδια πέλματα
χρόνια τώρα σκοτάδι

καί ξαφνικά, βίαια, ἀσύλληπτα
ἓνα κρίς-κράφτ ἔσκισε τὰ νερά
κι οἱ δύο γιαγιάδες μου ταξίδευαν στὸν ἄνεμο
ἀνάμεσα σέ γραφικά παλιά σιδηρικά
σκουριασμένα ὑδροπλάνα ἢ προπολεμικά CITROEN
ἢ κάτι τέλος πάντων ἔγχρωμο
σάν τὰ φαντάσματα

ἡ εὐκαιρία πού αἰωρήθηκε πάνω ἀπ' τό κεφάλι μου
τή μέρα π' ἀναστήθηκα
κι ὅμως βάδισα ἀνάμεσα στά λουλούδια
μ ὄ ν ο ς
εὐπρεπής σάν νεκρός· χωρίς σχόλια.

II. Η ΚΗΔΕΙΑ

ἦταν ὥραϊα στήν ἐξοχή
σάν κλειστό κύκλωμα τηλεοράσεως
καλοκαιρινό βράδυ χωρίς παράθυρα
τρυφερές παραλίες ὁ θάνατος στό πορτο-ράφτη·
ἡ μυθολογία μου
κι ἡ νεκροφόρα πέρασε χαριτωμένα

-ροζαλία, γδύσου πίσω ἀπ' τὰ καλάμια

κάθε καλοκαίρι στήν ἐξοχή σάν ἀστραπή
τὰ σαββατοκύριακα μέ τὰ κορίτσια καβάλα
ἢ καβάλα στίς μοτοσικλέτες
τότε πού κατάλαβα
πὼς ἡ ζωή μου ἄρχισε σάν μῦθος τῆς μέρας
πάνω στά φύλλα

μά ἡ φύση καταστράφηκε
αἰωρούμενα συμπεκνωμένα ἀντικείμενα
ἀστραφτερή ἐπανάληψη
ἡ φύση μου ὁ ψυκτικός θάλαμος ὁ θάνατος

ἐν τόπω χλοερῶ ἢ ψυχῆ ἀντένα στὸν ἄνεμο

ἀποτοξίνωση